

ת"פ 16023/12/12 - מדינת ישראל נגד בני מור

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 16023-12-12 מדינת ישראל נ' מור

בפני בעניין: כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
בני מור

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

בהתאם לכתב האישום המתוקן, ביום 5.12.12, נכנס הנאשם לדירת המגורים של המתלוננים באלעד, דרך דלת הכניסה, בעוד אשת המתלונן ישנה בחדר סמוך, ונטל משם מכשיר "אייפד", ללא הסכמת הבעלים.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ביום 27.1.13, וביום 10.9.13 ביקש לחזור בו מהודאתו ולאחר דיון התקבלה בקשתו. ביום 26.11.13, הודה הנאשם מחדש בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע בעבירה של כניסה למקום מגורים, לפי סעיף 406 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

עברו הפלילי של הנאשם

לנאשם הרשעה קודמת בעבירה של מכירת עותק מפרים לפי פקודת זכויות יוצרים, משנת 2006, בגינה נדון למע"ת וקנס.

בטרם מתן גזר הדין הופנה הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן.

תסקירי שירות המבחן

הנאשם, כבן 36, גרוש ואב ל-3 ילדים בגילאי 4-9. שוהה במעצר בית לילי בבית הוריו בלוד, ועובד כשליח בחברת "עלונים". אבי הנאשם עובד כנהג רכבים בחברת "אלדן", ואימו עובדת בניקיון. הנאשם הינו הצעיר מבין 3 ילדים. מתאר

כי עלו ארצה כשהיה בן שנה, ואביו התמכר לצריכת אלכוהול, ולפיכך התקשה לתפקד תעסוקתית. על רקע מצב זה, הנאשם גויס לסייע בפרנסת משפחתו מגיל צעיר.

שירות המבחן התרשם כי הורי הנאשם התקשו להוות עבורו דמויות סמכות מעורבות, תומכות ומכוונות. כיום מתאר את הוריו כדמויות משמעותיות, ותאר את תמיכתם בו בהליך זה.

לדבריו, סיים 12 שנות לימוד, וזכאי לתעודת בגרות חלקית במגמת מכונאות רכב. תאר עצמו כביישן, בעל ביטחון עצמי נמוך, גם נוכח היותו סובל מעודף משקל ומרכיב משקפיים. תאר קושי בהשתלבות בחברה, והיותו מושא ללעג מצד בני גילו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם סבל מבדידות חברתית, וקושי במתן אמון באחרים. בשל הקושי הכלכלי, קיבל פטור משירות צבאי.

לדבריו, במשך 12 שנה עבד בחנות למוצרי חשמל בתחנה המרכזית בת"א, ובמסגרת זו עסק במכירת דיסקים. כאמור, נדון והורשע בגין ביצוע עבירות בתחום עיסוקו זה. כיום, שלל מעורבותו בביצוע עבירות בהן הורשע בעבר. בהמשך, לדבריו, עבד כשליח בסופרמרקט "מגה", ובמסגרת עבודה זו ביצע את העבירה נשוא כתב האישום. מאז הוקלו התנאים המגבילים, כאמור, והוא עובד כשליח מזה 5 חודשים.

הנאשם נישא בשנת 2003, ונולדו לבני הזוג 3 ילדים. כעבור 8 שנות נישואין, בשנת 2011, בני הזוג התגרשו. גרושתו, כבת 29, לומדת כיום חינוך מיוחד. שירות המבחן התרשם כי גם בתקופת נישואיו חווה תחושת נחיתות וחוסר ערך עצמי, אשר פגעו ביכולותיו להתנהל ולהתמודד עם קשיים בקשר הזוגי. הנאשם מסר כי מאז הגירושין מנהל קשר קורקטי עם גרושתו, סביב טיפול וגידול ילדיהם המשותפים. הדגיש את התנהלותו האחראית במסגרת הסדרי הראייה, וביחס לתשלום המזונות כנדרש.

בתסקיר הראשון, הנאשם הכחיש מעורבותו בביצוע העברה נשוא כתב האישום. מסר כי הגיע כשליח לבית המתלונן ביום אירוע העבירה, ועזב את בית המתלונן מיד לאחר שהוריד את הסחורה, מבלי שנטל רכוש כלשהו. טען כי בהמשך אותו יום רכש מכשיר "אייפד", כפי שמתואר בכתב האישום, מעובר אורח, תמורת כסף מזומן. לא חשד כי מדובר ברכוש גנוב.

הנאשם הסביר כי הודה בעובדות כתב האישום על רקע אילוצים שונים, וכחלק מרצונו לסיים את ההליך הפלילי.

התרשמות שירות המבחן כי הנאשם גדל בתנאי חיים של עזובה רגשית, נעדר מסגרת הורית מיטיבה. על כן חבר לחברה שולית, אשר ייתכן ותפס אותה כמסגרת התייחסות והשתייכות, אשר סיפקה לו את צרכיו בקשרים חברתיים, בביטחון ובמשמעות. עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם סובל מדפוסי חשיבה מניפולטיביים, נצלניים, אימפולסיביים, הממוקדים בסיפוק צרכיו בדרכים מיידיות, ללא יכולת להפעיל שיקול דעת, ולהתייחס להשלכות מעשיו על עצמו, ועל סביבתו הקרובה. קיים פער בין בחירת הנאשם להציג עצמו כאדם אחראי, שמתנהל באופן מחויב ובוגר במסגרות שונות, לבין הבעייתיות הבולטת בהתנהלותו במישורי חיי השונים, מקשייו להכיר ולקבל על עצמו אחריות לבעייתיות ולבדיקה עצמית ומקשייו לפעול לפתרון בעיותיו באופן ישיר ובוגר.

נוכח התרשמות זו, התרשם שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות ההתנהלות הבעייתית של הנאשם, ולהסתבכות חוזרת עם החוק.

ביום 8.4.14, בעקבות נטילת האחריות המחודשת של הנאשם והרשעתו החוזרת בעבירה, ניתן תסקיר משלים בעניינו של הנאשם. הנאשם מסר כי בתסקיר הקודם הרחיק עצמו מביצוע העבירה, נשוא כתב האישום, בשל קושי להתמודד עם הבושה שחש בעקבות מעשיו. הסביר את ביצוע העבירה, על רקע היותו מנוהל על ידי סיפוק צרכיו המידיים, מבלי שהיה ער להשלכות מעשיו. שלל כוונה או תכנון מוקדם. הביע חרטה על מעשיו, ונכונות להשתלב בטיפול, אם כי התקשה למקד את צרכיו הטיפולים.

שירות המבחן לא התרשם משינוי משמעותי שחל בנאשם מאז ערכת התסקיר הקודם, על אף הודאתו המילולית. שירות המבחן התרשם מקשיי הנאשם להתייחס למניעים, לנסיבות, לדפוסי אישיותו, ולדרכי חשיבתו הבעייתיים, אשר עמדו בבסיס התנהגותו. לא הייתה התרשמות כי הנאשם הינו ער לבעייתיות אצלו, או בשל לבדיקה עצמית, וההתרשמות היתה כי השינוי בעמדתו של הנאשם ביחס לכתב האישום, הוא על רקע ניסיונו להקל את תוצאות ההליך המשפטי.

ביחס להישנות ביצוע העבירה, נלקחו כגורמי סיכון, קשייו של הנאשם בהסתגלות ובתפקוד במסגרות השונות בחייו, העדר מסגרת תפקוד ברורה ומאורגנת במישורי חייו השונים, והעדר מקורות משמעותיים תומכים ומכוונים בחייו, כמו גם העדר יכולת להציב לעצמו גבולות פנימיים ולקבל על עצמו גבולות חיצוניים, וכן עמדה בעייתית ביחס לחוק, כפי שניתן לראות מהישנות הסתבכויותיו עם החוק. לצד זאת, כגורמי סיכוי לשיקום התייחס שירות המבחן לתפקוד הנאשם, הבעת האחריות למסגרת המשפחתית, כאב וכמפרנס, ההשפעה המרתיעה, המרסנת והמערערת של פתיחת ההליך המשפטי הנוכחי, ושל התנאים המגבילים בהם הוא מצוי.

הערכת שירות המבחן היא כי קיים סיכון להישנות ביצוע עבירות על החוק.

שירות המבחן ניסה להעמיק עם הנאשם את בדיקת הפער בין עמדתו הקודמת ביחס לעובדות כתב האישום, לבין עמדתו כיום, אך עמדתו נותרה דלה וקונקרטי, תוך שהנאשם ממוקד בעמדה קורבנית באשר לנסיבות חייו, והסיטואציה המשפטית.

התרשמות שירות המבחן כי לנוכח האמור, לא נוצר פתח להתערבות טיפולית, ולפיכך נמנע מהמלצה שיקומית. הומלצה ענישה קונקרטי שתרוצה בעבודות שירות, כדי להציב גבול ברור להתנהגות המותרת, להדגיש את הפסול במעשיו, ובמקביל, לאפשר לנאשם להתנסות בתפקוד במסגרת ברורה ומאורגנת.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

לטענת ב"כ המאשימה, הערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה נשוא כתב האישום הינו הכניסה למבצרו של אדם. מתחם הענישה הראוי הינו בין שנת מאסר לשנתיים מאסר.

נטען כי מדובר בנאשם שעבד כשליח בסופר, וניצל את המצב שנשלח לאזור לבצע משלוח. הפגיעה בערך החברתי היא פגיעה חמורה, והפוטנציאל הגלום לשילוב אלימות בעבירות מסוג זה הוא גדול. אמנם במקרה זה, זה לא קרה, אך לא ניתן לדעת מה היה קורה לו היה מפגש בין הנאשם למתלוננת. האירוע של כניסה לתוך בית הוא קל לביצוע, וקשה לאכיפה.

ב"כ המאשימה טוען כי המסר שצריך לצאת מבית המשפט, צריך להיות חד משמעי, השומר על קו שנקבע גם בבית המשפט העליון, לפיו מי שעובר עבירה חמורה מעין זו, נשלח מאחורי סורג ובריא לתקופה ארוכה, מסר לפיו אין כדאיות לביצוע עבירות מעין אלה.

ב"כ המאשימה מפנה לתסקיר ולהמלצות שירות המבחן, וכן לעברו הפלילי של הנאשם.

בנסיבות האמורות, עמדת המאשימה, הינה למאסר בפועל, במסגרת המתחם שהוצג לבית המשפט, מאסר מותנה שיהיה בו כדי להרתיע את הנאשם מלשוב על העבירה, ופיצוי למתלוננים.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם סבור כי המאשימה טועה לגבי מתחם הענישה. טוען כי במסגרת הסדר הטיעון הראשון, לפני חזרת הנאשם מהודיות, המאשימה הצהירה כי עמדתה היא לעונש ראוי של 10 חודשי מאסר בפועל, כמפורט בפרוטוקול מיום 27.1.13.

ב"כ הנאשם טוען כי מדובר בנאשם שלמעשה זוהי מעידתו הפלילית הראשונה, כאשר הרשעתו הקודמת היא הרשעה שנבעה מהעובדה שבשנת 2006 היתה לו חנות בתחנה המרכזית, שנסגרה בנסיבות כלכליות קשות, ושם, כפי שעושים רבים כמותו, אך לא נתפסים, הוא החזיק דיסקים מפרים, שבגין החזקתם והצגתם למכירה נדון לחודשיים מאסר על תנאי וקנס.

לנאשם אין עבר פלילי בעבירות רכוש, הוא לא התפרץ, גנב, איים או תקף. הוא ביצע עבירה, פעמיים הודה, ופעם אחת חזר בו.

ב"כ הנאשם מפנה לליקויים מהותיים בתסקיר שירות המבחן. לטענתו, קצינת המבחן ייחסה לנאשם הסתבכויות חוזרות ונשנות עם החוק, כאשר בפועל, פרט להסתבכות נשוא האישום, הורשע פעם אחת בלבד ובעבירה שאינה מלמדת על אורח חיים עברייני. הסיניגור המלומד סבור כי קצינת המבחן הסיקה מסקנות שלא כדין מרשימת תיקי מב"ד שנסגרו.

כמו כן מציינת קצינת המבחן שהנאשם חבר לחברה שולית, עובדה שלטענת הסיניגור אינה נכונה ואינה רלוונטית לביצוע העבירה הנוכחית או הקודמת, ולא ברור מנין נשאבה. לטענתו, מה שהנאשם סיפר, זה שאין לו חברים בכלל, והחברה

היחידה שלו זה משפחתו וילדיו.

אף על פי ששירות המבחן ייחס לנאשם אורחות עברייניות שלא בצדק, המליץ שירות המבחן על ענישה בדרך של עבודות שירות. הסניגור טוען כי מתוך הכרות עם הפסיקה הקיימת, ומבלי להקל ראש, נאשם שלראשונה בחייו מבצע עבירות רכוש, שאמנם היא לא קלה מאוד, אך גם לא חמורה ביותר, המתחם הוא בין מאסר על תנאי לשנת מאסר, ואין מקום להטיל עונש ברף העליון כשמדובר בנאשם ללא עבר פלילי. מכל מקום, אין לחרוג מהעונש המירבי לו טענה המאשימה בהסדר הטיעון המקורי.

הנאשם לא היה במאסר מימיו, הוא עובד ומשלם מזונות לאשתו ו-2 ילדיו, מכה על חטא ומבטא חרטה, ועל כן ניתן להסתפק במאסר בעבודות שירות.

לפיכך עתר הסניגור להפנות את הנאשם לחוות דעת הממונה.

דין

אני מקבלת את טענת הסניגור לגבי כך שהמאשימה לא הציגה כל הסבר ממשי לשינוי המופלג שחל בעמדתה העונשית מאז ההסדר הראשון, בו הצהירה כי תטען לעונש ראוי של **עשרה חודשי מאסר בפועל**, כרף עליון, לבין הטיעון למתחם של **שנה עד שנתיים מאסר בפועל** בעקבות הודייתו החוזרת של הנאשם בעבירה זשה, עת הוסכם כי הצדדים יטענו באופן פתוח. נכון הוא שבינתיים חלפה שנה, מאחר שהנאשם ביקש לחזור בו מהודייתו ולאחר מכן החליף את ייצוגו המשפטי וחרז והודה באותו כתב אישום מתוקן, אך איני רואה מקום "להעניש" את הנאשם בהגדלת עונש המאסר על מהלך נפסד זה, מאחר שלא נשמעו הוכחות בתיק והנאשם השכיל ליטול מחדש אחריות למעשהו וחסך זמן שיפוטי ואת זמנם של העדים. לפיכך, במישור הפנולוגי, מערך השיקולים העומד לנגד עיני בית המשפט בעקבות הכרעת הדין השניה ב-26.11.13 אינו שונה מהותית מזה שעמד לנגד עיניו לאחר הכרעת הדין הראשונה ב-27.1.13.

לגופם של דברים, מדובר בעבירה של כניסה למקום מגורים וגניבה ממנו. עבירה זו פחותה בחומרתה מעבירת ההתפרצות למקום מגורים, ויש הבדל של שנתיים בין עונש המקסימום לפי סעיף 406(א) לבין זה של סעיף 406(ב). המשותף לשתי העבירות הוא הפגיעה בפרטיות ושלמות ביתו-מבצרו של אדם, וחשש להסלמת האירוע להיתקלות אלימה או פוגענית באם יוצר מגע אם מי מדרי הבית. מבחינת הרכוש שנגנב, מדובר בפריט בודד אך בעל ערך כספי של אלפי ₪.

מתחם הענישה הראוי בגין עבירה זו, בנסיבותיה, הינו בין ששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

לנוכח העדר עבר פלילי רלוונטי, הגם שהנאשם כבר אינו בחור צעיר, נראה כי מדובר במעידה שנגרמה עקב פיתוי ונגישות לכניסה לבתי מגורים כתוצאה מעבודתו בשליחויות מהסופרמרקט. לא נראה כי הנאשם מנהל אורח חיים עברייני או כי יש לו נטיות אלימות, ובמהלך חייו כבגיר הוא עובד בצורה רצופה בעבודות שונות ותומך בילדיו. נראה כי להליך

המשפטי ולסנקציות המגבילות שהוטלו על הנאשם היתה משמעות מרתיעה שעשויה להניא אותו מהסתבכויות חוזרות בעתיד.

בנסיבות אלה, אני מורה על הפניית הנאשם לממונה על עבודות שירות למתן חוות דעת בעניינו.

מס' טלפון ליצירת קשר: 0523100560 או באמצעות הסניגור עו"ד אבנון טל' 09-7643737.

נדחה ליום 5.10.14 שעה 8:30.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"ד, 13 יולי 2014, במעמד הצדדים.